

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 17, 2019

Nummer 17, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2019:450](#) 26-04-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:641](#) 19-04-2019

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:793](#) 23-04-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:1458](#) 16-04-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:1455](#) 16-04-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:3349](#) 16-04-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:5130](#) 19-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8580](#) 03-10-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:1627](#) 28-02-2017

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2311](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2317](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2318](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2313](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2315](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2312](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2314](#) 23-04-2019

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2019:1390](#) 23-04-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2316](#) 23-04-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:3795](#) 17-04-2019
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:3538](#) 17-04-2019
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:3062](#) 17-04-2019
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:1509](#) 12-04-2019
[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:2026](#) 12-04-2019
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:2516](#) 01-04-2019
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:2533](#) 29-03-2019

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1267](#) 10-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1281](#) 10-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1289](#) 04-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1288](#) 04-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1153](#) 03-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1218](#) 28-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1061](#) 28-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1024](#) 27-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1067](#) 21-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:886](#) 07-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:880](#) 07-03-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:777](#) 28-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:699](#) 27-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:607](#) 21-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:550](#) 14-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:494](#) 14-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:496](#) 14-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:498](#) 13-02-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:489](#) 06-02-2019

Annotatie

Als een deelgeschil volstrekt onnodig en ten onrechte wordt ingediend, blijft een kostenbegroting achterwege. Onder welke omstandigheden kan van het volstrekt onnodig en ten onrechte indienen van een deelgeschil sprake zijn?

J.G. Keizer

RECHTSPRAAK

Conclusie procureur-generaal inzake schietincident Alphen aan den Rijn. De P-G bespreekt het relativiteitsvereiste en het verband tussen de fout en de schade, en komt tot de conclusie dat het oordeel van het hof in stand moet blijven.

Conclusie procureur-generaal dat de beslissing van het hof van 27 maart 2018 in stand moet blijven. Het hof oordeelde dat de politie gedeeltelijk aansprakelijk is voor de schietpartij in het winkelcentrum De Ridderhof in Alphen aan den Rijn in april 2011 en daarom de letsel- en overlijdensschade moet vergoeden. In dit geding hebben slachtoffers, nabestaanden en anderen het politiekorps aansprakelijk gesteld wegens onrechtmatige daad, daartoe stellend dat de korpschef ten onrechte een wapenverlof aan de schutter had verleend voor de bij dit incident gebruikte vuurwapens en munitie. In het cassatiemiddel staan het relativiteitsvereiste en het verband tussen de fout en de schade centraal. De procureur-generaal deelt het oordeel van het hof dat de destijds geldende regels voor het beslissen op een aanvraag wapenverlof niet alleen een algemeen belang dienen (de veiligheid van de samenleving), maar ook het belang van individuele personen om niet te worden verwond of gedood door kogels uit een vuurwapen waarvoor dat verlof is verleend. 'Al voldoende is dat de norm mede tot bescherming van het belang van de persoonlijke veiligheid van individuen strekt. Ook al was onbekend wie het slachtoffer zou worden en op welke tijd en plaats, het enkele feit dát bij het te vrezen misbruik van het vuurwapen personen door kogels kunnen worden getroffen met dood of verwonding tot gevolg, was voorzienbaar op de dag waarop de korpschef over de aanvraag wapenverlof besliste. Het aantal slachtoffers of de omvang van de schade als gevolg van letsel of overlijden (die per slachtoffer kan verschillen) behoeft op het tijdstip van het onrechtmatig handelen niet voorzienbaar te zijn.' Ook de beslissing van het hof dat alleen schade als gevolg van letsel of overlijden aan deze fout van de korpschef kan worden toegerekend, is volgens de plaatsvervangend procureur-generaal in orde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2019

ECLI: ECLI:NL:PHR:2019:450

Zaaknummer: 18/02744

Rechters: F.F. Langemeijer

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verzekeringsrecht. Voorlopig deskundigenbericht inzake toedracht na ernstig verkeersongeval. Verzoek om het gelasten van een nieuw voorlopig deskundigenbericht op grond van bezwaren tegen een eerder uitgebracht voorlopig deskundigenbericht wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:793

Zaaknummer: 200.246.905/01

Rechters: F.R. Salomons, D.A. Schreuder en D. Wachter

Advocaten: N.C. Haase en H. Korkmaz

RECHTSPRAAK

Bewijsrecht. Een meerdere bladzijden tellend geschrift dat uitsluitend aan het slot daarvan is ondertekend, is een akte in de zin van artikel 156 lid 1 Rv. Bewijslast valsheid akte. Wijze waarop bewijs in beginsel geleverd kan worden.

Bewijsrecht. Artikel 156 lid 1 Rv bepaalt dat akten ondertekende geschriften zijn die bestemd zijn om tot bewijs te dienen. Voor onderhandse akten gelden geen andere wettelijke vereisten dan uit de tekst van deze bepaling voortvloeien, te weten dat het moet gaan om een geschrift dat is ondertekend en dat is bestemd om tot bewijs te dienen. Artikel 156 lid 1 Rv ziet ook op een meer bladzijden tellend stuk dat uitsluitend aan het slot daarvan is ondertekend. Een dergelijk stuk levert derhalve een onderhandse akte op als ook voor het overige aan de zojuist genoemde eisen van artikel 156 lid 1 Rv is voldaan. Als de echtheid van een onderhandse akte wordt betwist, dat wil zeggen als wordt betwist dat het stuk dat als akte wordt gepresenteerd, overeenkomt met het stuk dat is ondertekend, volgt uit artikel 150 Rv dat degene die zich op deze valsheid beroept, als hoofdregel de bewijslast ter zake heeft. Naar de bedoeling van de wetgever heeft de rechter, ook als het gaat om de beoordeling van de echtheid van een onderhandse akte, een grote vrijheid bij de waardering van het bewijs.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:641

Zaaknummer: 18/01064

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, M.J. Kroeze en H.M. Wattendorff

Advocaten: J.H.M. van Swaaij, A.C. van Schaick en N.E. Groeneveld-Tijssens

Wetsartikelen: 156 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling wegens gijzeling in eigen woning en bedreiging met vuurwapen. Vergoeding van kosten in verband met verhuizing (€ 290) en immateriële schade (€ 2.000).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:3538

Zaaknummer: 03-659357-17

Rechters: A.K. Kleine, L. Feuth en N.P.J. van de Pasch

Advocaten: A.C.J. Lina

Wetsartikelen: 36f Sr, 282a Sr en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Eisers zijn in eer en goede naam geschaad en maken ieder aanspraak op € 5.000 immateriële schadevergoeding. Het gaat om grove en beledigende uitlatingen en bedreigingen in het kader van een zakelijk conflict.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:3795

Zaaknummer: C/09/555304 / HA ZA 18-708

Rechters: M.L. Harmsen

Advocaten: Ph.W.M. ter Burg en P.L.M.F. Roosendaal

Wetsartikelen: 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Provincie Noord-Holland wordt aangesproken als wegbeheerder voor een fietsongeval. Maatstaf Dijkdoorbraak Wilnis-arrest. Geen gebrekkige zaak in de zin van artikel 6:174 BW. Ook geen onrechtmatige daad van de Provincie. Fietser had snelheid moeten aanpassen.

Er heeft een aanrijding tussen twee fietsers (waaronder eiser) plaatsgevonden in een bocht in een onverplicht fietspad. De remgreep aan het stuur van de fiets van de andere fietser is blijven haken in de rechteronderarm van eiser. Hierdoor is een open wond aan de rechterarm van eiser en een slagaderlijke bloeding veroorzaakt. Het ongeval heeft bij eiser onherstelbare beschadiging van zenuwen, pezen en bloedvaten in de onderarm en schade aan de aanhechting van de biceps als gevolg. Eiser stelt de Provincie als wegbeheerder aansprakelijk, net als Achmea als WA-verzekeraar van de Provincie. Eiser voert daartoe aan dat de bocht waar het ongeval plaatsvond onoverzichtelijk is en dat het zicht voor beide fietsers weggenomen werd door de hoge heg van het aangrenzende perceel. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een gebrekkige zaak in de zin van artikel 6:174 BW en dat ook geen sprake is van een onrechtmatige daad van de Provincie. Eiser heeft zijn snelheid onvoldoende aan de situatie aangepast.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:3062

Zaaknummer: C/15/272842 / HA ZA 18-255

Rechters: L.J. Saarloos, S.M. Jongkind-Jonker en M.C.J. Lommen

Advocaten: M.J. [naam 1]-Jansen en L. van den Ham-Leerkens

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. Geen van de door partijen geuite bezwaren tegen het rapport van de arbeidsdeskundige gaan op, appellant heeft recht op een uitkering op basis van 65-80% arbeidsongeschiktheid. Uitleg polisvoorwaarden met taakverschuivingsclausule.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:3349

Zaaknummer: 200.157.781

Rechters: C.G. ter Veer, H.C. Frankena en D. Stoutjesdijk

Advocaten: K.F.J. Machielsen en B. Holthuis

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid voor medische hulpzaken (PIP-implantaten). Het hof wenst prejudiciële vragen aan de Hoge Raad voor te leggen over de relevante feiten en omstandigheden naar aanleiding waarvan toerekening aan het ziekenhuis plaatsvindt.

Deze zaak draait om medische aansprakelijkheid voor het gebruik van PIP-implantaten als hulpzaak. Het hof wenst aan de Hoge Raad de volgende rechtsvragen ter beantwoording bij wijze van prejudiciële beslissing voor te leggen. 1. Is een ziekenhuis aansprakelijk voor de schade die het gevolg is (geweest) van het inbrengen van een gebrekkig PIP-implantaat en dient het gebrek aan dat ziekenhuis te worden toegerekend? Welke feiten en/of omstandigheden zijn voor de beoordeling van belang? Zijn nog andere, niet benoemde feiten en/of omstandigheden van belang? 2. Is voor de beantwoording relevant of het gebrek bestaat uit de kans op voortijdig lekken van het implantaat of dat het gebrek is gelegen in het feit dat in plaats van medicinale siliconen industriële siliconen zijn gebruikt bij de vervaardiging ervan? Het hof stelt partijen in de gelegenheid zich uit te laten over de vraagstelling met de toelichting en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:1458

Zaaknummer: 200.234.135_01

Rechters: J.W. van Rijkom, J.M.H. Schoenmakers en I. Giesen

Advocaten: M. Berruezo en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 6:77 BW en 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Appellante en geïntimeerde zijn no cure no pay-overeenkomst aangegaan ten behoeve van letselschadezaak. Vordering verklaring voor recht dat appellante recht heeft op een overeengekomen bepaald percentage aan succesfee. Artikel 7:405 BW kan voor de vordering geen (rechts)grond bieden, reeds omdat niet is voldaan aan het daartoe in lid 2 gestelde vereiste dat ‘de hoogte niet door partijen is bepaald’. Vordering afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:1455

Zaaknummer: 200.219.671_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, M. van Ham en R.J.M. Cremers

Advocaten: W.R.M. Voorvaart en B.M.E. Drykoningen

Wetsartikelen: 7:405 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Aan echtgenote en zoon van slachtoffer van liquidatie worden shockschadevergoeding en vergoeding voor overlijdensschade toegekend. De overlijdensschade is berekend op basis van de Richtlijn Rekenmodel Overlijdensschade.

Strafrecht. Onderzoek Marsman, liquidatie te Almere (2015). Het slachtoffer is neergeschoten en kort daarop overleden. De echtgenote van het slachtoffer is geconfronteerd met de aanblik van diens levenloze lichaam op straat voor hun gezamenlijke woning. Als gevolg van de gebeurtenissen heeft de echtgenote PTSS ontwikkeld. Naar het oordeel van de rechtbank staat het causale verband daarmee voldoende vast. De zoon van het slachtoffer werd wakker van sirenes en zwaailichten en trof zijn moeder in paniek aan. Hij wilde naar buiten maar werd tegengehouden door de politie. Hij hoorde toen van zijn moeder dat zijn vader voor de woning op straat lag en later dat hij was neergeschoten. In het ziekenhuis werd hij geconfronteerd met het lijk van zijn vader. Hij heeft een persisterende complexe rouwstoornis ontwikkeld. Naar het oordeel van de rechtbank staat het causale verband daarmee voldoende vast. Aan de echtgenote en de zoon wordt € 25.000 shockschade toegekend. De benadeelde hebben op grond van artikel 6:108 BW overlijdensschade gevorderd, bestaande uit gederfd levensonderhoud. Voor de berekening van deze schade is aangesloten bij de Richtlijn Rekenmodel Overlijdensschade. De rechtbank wijst € 212.285 aan de echtgenote en € 21.281 aan de zoon toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:1509

Zaaknummer: 16/708087-16 en 99/000730-31 (herroeping v.i.) (P)

Rechters: R. Veldhuisen, V.M.A. Sinnige en P.K. der Oosterling-van Maarel

Advocaten: M.L. van Gaalen en R.A. Korver

Wetsartikelen: 6:108 lid 1 BW, 6:106 lid 1 onder b BW en 51f Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft 16-jarig slachtoffer zwaar lichamelijk letsel toegebracht door een bierglas tegen haar hoofd te gooien. Het slachtoffer is daardoor nagenoeg blind geworden aan een van haar ogen. Toewijzing € 35.175 immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2026

Zaaknummer: 01/860554-17

Rechters: J.H.L.M. Snijders, S.J.W. Hermans en N. Flikkenschild

Wetsartikelen: 36f Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. WGA-loonaanvullingsuitkering. Mate van arbeidsongeschiktheid onjuist vastgesteld. Vernietiging (tussen)uitspraak en veroordeling tot immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

WGA-loonaanvullingsuitkering. Mate van arbeidsongeschiktheid onjuist vastgesteld. De door de Raad geraadpleegde deskundige heeft in het uitgebrachte rapport geconcludeerd dat er bij appellante meer beperkingen gelden voor het persoonlijk en sociaal functioneren dan door de verzekeringsartsen zijn vastgesteld. De deskundige acht appellante niet in staat tot zelfstandig functioneren en daarom niet in staat wat voor werk dan ook te verrichten. De verzekeringsarts heeft meegedeeld dat het rapport aanleiding geeft om de door de deskundige vastgestelde beperkingen gedeeltelijk in de FML over te nemen. Zowel het UWV als de Staat worden veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. De Raad vernietigt de aangevallen (tussen)uitspraken. Proceskostenveroordeling.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1281

Zaaknummer: 15/5825 WIA

Rechters: J.S. van der Kolk

Advocaten: S.G.C. van Ingen en H. ten Brinke

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op een WIA-uitkering. Beroep op Korošec (schending beginsel equality of arms) bij toepassing van artikel 4:6 Awb in medische geschillen. Aangevallen uitspraak wordt bevestigd.

Appellante was werkzaam als receptioniste toen zij zich begin 2011 ziek meldde met psychische klachten. Kort daarna overkwam appellante een auto-ongeval als gevolg waarvan zij onder andere nekkklachten heeft gekregen. Na een verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek is de uitkering van appellante begin 2013 stopgezet. Appellante heeft met een beroep op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 oktober 2015 (ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212 (*Korošec*)) betoogd dat de rechtbank vanwege de vereiste *equality of arms* een deskundige had moeten benoemen.

Er bestaat geen aanleiding om de uitgangspunten voor de toetsing door de bestuursrechter van de beoordeling door verzekeringsartsen van het UWV, zoals geformuleerd in de uitspraak van de Raad van 30 juni 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:2226), buiten toepassing te laten. In dit geval is geen sprake van schending van het beginsel van *equality of arms* en geen aanleiding om op die grond een deskundige in te schakelen. Er is geen reden om aan te nemen dat appellante belemmeringen heeft ondervonden bij de onderbouwing van haar standpunt waardoor de verzekeringsarts bezwaar en beroep haar beperkingen destijds onjuist heeft beoordeeld. Appellante heeft in de procedure voldoende ruimte gehad om medische stukken in te dienen. Die ruimte heeft zij ook benut, met name door de inzending van onderzoeksgegevens van haar neuroloog, in aanvulling op de reeds aanwezige medische gegevens uit de vorige procedures. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het UWV in de nieuwe medische informatie geen aanleiding heeft hoeven zien om terug te komen van het besluit van 11 januari 2013.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1267

Zaaknummer: 16/6817 ZW

Rechters: J.S. van der Kolk, E.J.J.M. Weyers en R.C. Stam

Advocaten: J. Kluivers en C. Roele

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Op grond van de voorhanden gegevens heeft ook de Raad niet kunnen vaststellen dat appellant getroffen is door oorlogsgeweld in de zin van de Wubo. Alleen een eigen verklaring is onvoldoende. Afwijzing toekenning op grond van de Wubo.

Appellant heeft in onvoldoende mate aangetoond of aannemelijk gemaakt dat hij is getroffen door oorlogsgeweld (bedreiging en mishandeling door TNI-militairen waarbij appellant is gestoken met een mes of bajonet en vervolgens met kokend water is overgoten, getuige ongeval oom en getuige onlusten in Makassar). Naar vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 22 juni 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2237) kan een door een betrokkene genoemde gebeurtenis niet uitsluitend op grond van zijn of haar eigen verklaring als voldoende vaststaand worden aangemerkt. Een dergelijke verklaring moet worden ondersteund door aanvullende (objectieve) gegevens. Deze moeten bovendien betrekking hebben op de situatie van de betrokkene zelf en niet slechts op de algemene situatie ter plekke, waarin de gestelde gebeurtenissen zouden kunnen passen. Naar aanleiding van de aanvraag van appellant heeft verweerder uitgebreid onderzoek verricht. Zo is informatie opgevraagd bij het SAIP, het Nefis, het Nationaal Archief, zijn relatiedossiers geraadpleegd en is een verklaring verkregen van de broer van appellant. Op grond van de voorhanden gegevens heeft ook de Raad niet kunnen vaststellen dat appellant getroffen is door oorlogsgeweld in de zin van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers (Wubo). Onvoldoende objectieve bevestiging althans voorgevallen na de soevereiniteitsoverdracht. De Centrale Raad van Beroep verklaart het beroep ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1289

Zaaknummer: 18/3695 WUBO

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: R.J. Skála en A.T.M. Vroom-van Berckel

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Niet gebleken van omstandigheden zoals bedoeld in de zin van de Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR). Afwijzing toekenningen op grond van de AOR.

Appellant heeft aan zijn aanvraag het meemaken van schietpartijen in Nederlands-Indië ten grondslag gelegd. Hij heeft zelf geen herinneringen aan die tijd, maar hij kampt met nachtmerries en angsten die volgens hem samenhangen met schietpartijen die hij onbewust heeft ervaren. De neef van appellant bevestigt de beschietingen bij de kazerne die zich tegenover het huis van appellant zou bevinden. De wekelijkse beschietingen of het bestaan van de kazerne kan niet worden geverifieerd (relatiedossiers, koloniale kaart) en de verklaring van de neef geldt daarom niet als bevestiging van de door appellant gestelde beschietingen. De Centrale Raad van Beroep verklaart het beroep ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1288

Zaaknummer: 18/1043 AOR

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: M.M.F. Starmans en A.T.M. Vroom|van Berckel

RECHTSPRAAK

***Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op WGA-uitkering.
Voldoende zorgvuldig medisch onderzoek verzekeringsarts. Appellant
is geschikt voor zijn maatgevende functie en voorbeeldfuncties.***

Appellant is uitgevallen als gevolg van lichamelijke en psychische klachten. Appellant is onderzocht door een verzekeringsarts als gevolg van toegenomen arbeidsongeschiktheid na een auto-ongeval. Deze arts heeft geconcludeerd dat de door appellant geclaimde beperkingen van agitatie, vermoeidheid en concentratieproblemen niet konden worden geobjectiveerd. Een tijdelijke toename van de beperkingen, met name ten aanzien van neklasting en vermoeidheid na het ongeval, is wel aannemelijk geacht. Op basis van een FML in oktober 2014 is de arbeidsongeschiktheid van appellant vastgesteld op 54,91%. Op basis van een FML van maart 2015 is appellant geschikt voor zijn maatgevende functie en voorbeeldfuncties. Het recht op een WGA-uitkering komt te vervallen. De verzekeringsarts heeft zowel lichamelijk onderzoek als onderzoek van de psyche verricht en de klachten die appellant sinds het ongeluk op 29 oktober 2014 heeft, neklachten en vermoeidheid, betrokken in het onderzoek. Uit het feit dat appellant na het ongeval gedurende lange tijd onder behandeling is geweest bij een fysiotherapeut, volgt niet dat er meer beperkingen moeten worden aangenomen. Appellant heeft nadien geen medische informatie ingebracht waardoor twijfel ontstaat aan de voor hem vastgestelde belastbaarheid. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 03-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1153

Zaaknummer: 17/4085 WIA

Rechters: I.M.J. Hilhorst-Hagen

Advocaten: M.E. Stefels en A.M.M. Schalkwijk

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. WGA-loonaanvullingsuitkering. Mate van arbeidsongeschiktheid onjuist vastgesteld. Vernietiging (tussen)uitspraak en veroordeling tot immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Herbeoordeling. Herziening naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 45 tot 55%. Intrekking WIA-uitkering. Minder dan 35% arbeidsongeschikt. De Raad volgt de door hem ingeschakelde deskundige. Nu voor appellante op de data in geding meer beperkingen golden en het bestreden besluit derhalve op een onjuiste medische grondslag berust, komt de Raad tot de slotsom dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak voor zover aangevochten en het bestreden besluit moeten worden vernietigd. De Raad ziet aanleiding het UWV op te dragen om met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellante te nemen en tevens te bepalen dat tegen die nieuwe beslissing op bezwaar slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld. Schending redelijke termijn in rechterlijke fase. Proceskostenveroordeling.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1218

Zaaknummer: 15/8172

Rechters: M.M. van der Kade

Advocaten: A. Faber-Speksnijder

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op ZW-uitkering. Zorgvuldig medisch onderzoek. (Nadien) vastgestelde PTSS leidt niet tot de conclusie dat appellant beperkt is voor zijn eigen werk.

De ZW-uitkering die appellant ontving als gevolg van zijn ziekmelding na een ongeval is stopgezet. De Raad oordeelt dat de medische onderzoeken van de verzekeringsartsen zorgvuldig zijn geweest en dat uit de rapporten van deze artsen blijkt dat zij aandacht hebben besteed aan alle klachten van appellant. De Raad heeft geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat het UWV de belastbaarheid van appellant heeft overschat. De klachten geven geen aanleiding om aan te nemen dat appellant zijn eigen werk als tuinbouwmedewerker niet kan doen. In de informatie van de huisarts ontbreken aanwijzingen van mentale klachten en ook in de brief van de neuroloog wordt geen objectivering van klachten gegeven. De hierna gestelde diagnose PTSS geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft opgemerkt dat, ondanks dat niet kan worden uitgesloten dat het PTSS op de data in geding aanwezig was, dit niet leidt tot de conclusie dat appellant op grond daarvan beperkt is voor zijn eigen werk. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1061

Zaaknummer: 17/1113 ZW

Rechters: A.I. van der Kris

Advocaten: D. Gürses en W.H.M. Visser

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. WIA-uitkering ten onrechte geweigerd. Belastbaarheid onjuist vastgesteld. Immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

WIA-uitkering ten onrechte geweigerd. De door de rechtbank geraadpleegde deskundige heeft in haar rapport te kennen gegeven dat er bij betrokkene depressieve en angstgevoelens kunnen worden vastgesteld. Rekening houdend met de depressieve klachten van betrokkene en een angststoornis heeft de deskundige geconcludeerd dat de verzekeringsartsen de belastbaarheid van betrokkene niet juist hebben vastgesteld. In hoger beroep heeft het UWV zijn bezwaren tegen het rapport van die deskundige herhaald. Door het UWV zijn echter geen nieuwe medische gegevens ingebracht die zijn standpunt omtrent de onjuistheid van de door de deskundige getrokken conclusies onderbouwen. Schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 27-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1024

Zaaknummer: 16/7118 WIA

Rechters: J.S. van der Kolk, E.J.J.M. Weyers en D. Hardonk-Prins

Advocaten: R.E.J.P.M. Rutten

RECHTSPRAAK

Ambtenarenrecht. Dienstongeval. De (psychische) klachten van appellant zijn niet aan te merken als een beroepsziekte. Naar objectieve maatstaven geen buitensporige werkomstandigheden vastgesteld. Beroep ongegrond.

Betrokkene heeft bij het overplaatsen van een arrestant naar een andere cel een kopstoot gekregen van deze arrestant. Betrokkene heeft hierdoor een hoofdwond opgelopen boven het linkeroog. In het ziekenhuis is de wond behandeld met vijftien hechtingen. Dit incident is door verweerder aangemerkt als een dienstongeval. Later medisch onderzoek leidt tot de conclusie dat betrokkene leidt aan PTSS als gevolg van een samenstel van gebeurtenissen, deels werkgerelateerd. Het verzoek van betrokkene om erkenning van de psychische klachten als beroepsziekte is terecht afgewezen. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt dat, objectief gezien, sprake is van buitensporige werkomstandigheden (vaste rechtspraak). De Raad komt niet toe aan de vraag of er tussen de werkzaamheden van betrokkene en de ontstane psychische arbeidsongeschiktheid een oorzakelijk verband aanwezig is. De Centrale Raad van Beroep verklaart het beroep tegen het besluit van 21 mei 2012 en 24 augustus 2016 ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 21-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1067

Zaaknummer: 13/1392 AW

Rechters: C.H. Bangma, H. Lagas en J.Th. Wolleswinkel

Advocaten: J. van Overdam, I.M. Haagmans en J. Sajtos

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Medische causaliteit oorlogsgeweld en medische klachten kan niet worden vastgesteld. Afwijzing toekenningen Wubo en AOR.

Verweerder heeft bij besluit van 20 februari 2017 erkend dat appellant is getroffen door oorlogsgeweld (internering kamp Kalibaru en val uit een truck). De oorlogsgebeurtenissen hebben bij appellant niet geleid tot blijvende invaliditeit in de zin van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers (Wubo) dan wel oorlogsletsel in de zin van de Algemene oorlogsongevallenregeling (AOR). Zorgvuldig medisch onderzoek. De geneeskundig adviseur is als BIG-geregistreerd arts, zich bedienend van een diagnostisch instrument, bekwaam in het stellen van een psychiatrische anamnese (ECLI:NL:CRVB:2018:852). De conclusies zijn inzichtelijk en op consistente wijze gemotiveerd. De Centrale Raad van Beroep verklaart het beroep ongegrond.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 07-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:880

Zaaknummer: 17/6087 WUBO

Rechters: H. Lagas

Advocaten: B.A. Hocks en A.T.M. Vroom-van Berckel

RECHTSPRAAK

Ambtenarenrecht. Geen hoger beroep ingesteld tegen opheffing functie. Van geleden immateriële schade is niet gebleken. Niet-ontvankelijk wegens ontbreken procesbelang.

Doordat appellant geen hoger beroep heeft ingesteld tegen het oordeel van de rechtbank over de opheffing van zijn functie van staffunctionaris, staat deze opheffing in rechte vast. Daardoor zal appellant zijn [commissie]-werkzaamheden niet meer kunnen uitoefenen, ook al zou appellant in het gelijk worden gesteld. Verder is niet aannemelijk gemaakt dat appellant schade heeft geleden, nu over de periode vanaf de ontheffing van de [commissie]-werkzaamheden tot de opheffing uit de functie geen sprake is geweest van een salarisvermindering. Van geleden immateriële schade is de Raad evenmin gebleken, de stelling van appellant dat hij door de ontheffing in een kwaad daglicht is gesteld is hiervoor niet voldoende. Onder deze omstandigheden valt niet in te zien dat appellant nog procesbelang heeft in de hiervoor bedoelde zin. De Centrale Raad van Beroep verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 07-03-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:886

Zaaknummer: 17/4378 AW

Rechters: C.H. Bangma, N.J. van Vulpen-Grootjans en A. Stehouwer

Advocaten: D.E. de Hoop, C.M. Prade, A.H.M. Aarntzen en H.B. Jansen

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Immateriële schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Met de gewijzigde beslissing op bezwaar van 27 november 2018 is geheel aan de bezwaren van appellant tegemoetgekomen. Redelijke termijn is met ruim één jaar en bijna drie maanden in de rechterlijke fase overschreden. De Staat wordt veroordeeld tot vergoeding van immateriële schade aan appellant tot een bedrag van € 1.500.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:777

Zaaknummer: 16/1847 WIA

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: J.H.F. de Jong

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Het bestreden besluit berust op een ondeugdelijke motivering en kan op grond van artikel 7:12 lid 1 Awb niet in stand blijven. Nieuwe beslissing op bezwaar weigeren WAO-uitkering.

Appellant is in juli 2002 door schouderklachten na een ongeval uitgevallen voor werk als schoonmaker in een verpleeghuis. Het UWV heeft bij besluit van 31 juli 2003 geweigerd om appellant met ingang van 23 juli 2003 een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toe te kennen, omdat hij per die datum minder dan 15% arbeidsongeschikt was. Namens appellant is tegen dit oordeel ingebracht dat geen rekening is gehouden met psychische problematiek. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft opgemerkt dat, als een ziekte latent aanwezig is en zich nog niet in beperkingen heeft gemanifesteerd, er geen reden is om beperkingen aan te nemen. Appellant is daarom niet toegenomen beperkt en niet toegenomen arbeidsongeschikt door dezelfde ziekteoorzaak met ingang van 1 juli 2005. De rechtbank bevestigt dit oordeel en voegt daaraan toe dat de klachten van appellant naar het oordeel van de rechtbank niet zijn aan te merken als toegenomen klachten uit dezelfde ziekteoorzaak. De Raad is van mening dat het bestreden besluit berust op een ondeugdelijke motivering. Met name uit de stukken uit 2003 blijkt dat het gedrag van appellant in 2003 op zijn minst afwijkend en ontregeld is geweest, dat appellant veel middelen gebruikte, dat hij erover heeft geklaagd dat hij in de war was en dat hij in 2002 last had van overspannenheid en depressie. Destijds is het gedrag van appellant niet beschouwd als mogelijk symptoom van een zich ontwikkelende stoornis en zijn de psychische klachten als reactie op de lichamelijke klachten aangemerkt. Het bestreden besluit kan op grond van artikel 7:12 lid 1 Awb daarom niet in stand blijven. Het UWV zal zich nader moeten beraden over de functionele mogelijkheden van appellant en zijn aanspraak op een WAO-uitkering per einde wachttijd. De Raad draagt het UWV op een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 27-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:699

Zaaknummer: 17/2395 WAO

Rechters: H.G. Rottier, B.M. van Dun en S. Wijna

Advocaten: H.K. Jap-A-Joe en F.M.J. Eijmael

RECHTSPRAAK

Ambtenarenrecht. Toepassing Regeling smartengeld dienstongevallen politie. Hoogte smartengeld is juist vastgesteld op € 1.615,55 netto.

Betrokkene is werkzaam bij de politie. Op 31 december 2015 is hij betrokken geweest bij een ongeval. Bij besluit van 15 januari 2016 heeft de korpschef dit ongeval erkend als dienstongeval als bedoeld in artikel 54 Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). De blijvende invaliditeit van betrokkene is vastgesteld op 1%. Partijen zijn verdeeld over de vraag of het aan betrokkene toegekende bedrag aan smartengeld (€ 1.615,55 netto) juist is. De Raad stelt voorop dat dit smartengeld niet is aan te merken als vergoeding van schade die voortvloeit uit de werkgeversaansprakelijkheid van de korpschef maar een bestuursrechtpositionele aanspraak op grond van artikel 54a Barp. Voor de toekenning van smartengeld op grond van artikel 54a Barp moet een aanvraag worden ingediend. Op deze aanvraag moet, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, in overeenstemming met de in het bestuursrecht geldende hoofdregel worden beslist met toepassing van het recht zoals dat geldt op het moment van beslissen op de aanvraag. Geen sprake van een uitzondering op de hoofdregel. Voor de hoogte van het smartengeld moet worden gekeken naar artikel 54a Barp zoals dat luidde in maart 2017, ten tijde van de toekenning van het smartengeld. Artikel 54a Barp is op 15 december 2017 met terugwerkende kracht tot 1 januari 2017 gewijzigd, waarbij het per 1 januari 2017 geldende maximum bedrag van € 161.555 als zodanig is vermeld in het eerste lid. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 21-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:607

Zaaknummer: 18/4585 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: M.H. ten Have en V.R. Dekker

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op ZW-uitkering. Zorgvuldig medisch onderzoek. Rekening gehouden met whiplashletsel.

Na eerstejaars ZW-beoordeling (EZWb) heeft appellante geen recht meer heeft op ziekengeld, omdat zij meer dan 65% kan verdienen van het loon dat zij verdiende voordat zij ziek werd. De verzekeringsartsen hebben op basis van de bevindingen na lichamelijk en psychisch onderzoek en de ter beschikking staande medische informatie de functionele mogelijkheden van appellante vastgesteld, waarbij rekening is gehouden met beperkingen die voortvloeien uit de bij appellante gestelde diagnoses overig perifeer zenuwletsel en whiplashletsel. In de FML van 2 september 2015 is daartoe een aantal beperkingen aangenomen in de rubrieken aanpassing aan fysieke omgevingseisen, dynamische handelingen en statische houdingen. De verzekeringsartsen hebben inzichtelijk en overtuigend gemotiveerd dat er geen noodzaak is tot het aannemen van een urenbeperking.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:496

Zaaknummer: 17/920 ZW

Rechters: A.I. van der Kris

Advocaten: J.P.W. van Bohemen en L.J.M.M. de Poel

RECHTSPRAAK

Ambtenarenrecht. Verzoek om immateriële schadevergoeding van € 102.722 wegens onrechtmatig handelen en het nemen van onrechtmatige besluiten is afgewezen. Stellingen appellant betreffen feitelijke handelingen en geen besluiten in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb.

Appellante is werkzaam geweest als administratief medewerkster. Bij besluit van 23 mei 2012, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 28 september 2012, heeft de stichting appellante per 24 mei 2012 ontslag verleend, primair wegens redenen van gewichtige aard en subsidiair wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid voor haar functie. Bij brief van 25 februari 2016 heeft appellante verzocht om vergoeding van de materiële en immateriële schade ten bedrage van € 102.722, exclusief juridische kosten en reiskosten, die zij heeft geleden als gevolg van het onrechtmatig handelen en het nemen van onrechtmatige besluiten. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de door appellante opgesomde feiten moeten worden aangemerkt als feitelijke handelingen en geen besluiten zijn in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb. Deze feitelijke handelingen kunnen evenmin met toepassing van artikel 8:2 lid 1 aanhef en onder a Awb met een besluit gelijk worden gesteld, nu deze appellante niet rechtstreeks in haar rechtspositionele belang als ambtenaar raken. Nu geen sprake is van een appellabel besluit of daarmee gelijk te stellen handeling, heeft de stichting het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:550

Zaaknummer: 17/5913 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: S.G. Volbeda en M.F. Groen

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op ZW-uitkering. Zorgvuldig medisch onderzoek. Geen bevestiging psychische klachten in beschikbare medische informatie.

Na eerstejaars ZW-beoordeling (EZWb) heeft appellant geen recht meer op ziekengeld, omdat hij meer dan 65% kon verdienen van het loon dat hij verdiende voordat hij ziek werd. Appellant heeft in de hoger beroepen geen nieuwe medische stukken overgelegd. Dat op de data in geding sprake zou zijn van toegenomen beperkingen of dat het UWV onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de lichamelijke en psychische klachten van appellant, vindt geen bevestiging in de in de dossiers aanwezige en door de verzekeringsartsen bezwaar en beroep inzichtelijk bij de beoordeling betrokken medische informatie. Anders dan appellant in hoger beroep heeft gesteld, hebben de artsen van het UWV wel degelijk rekening gehouden met wat de specialisten over hem hebben verklaard. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraken.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:494

Zaaknummer: 17/1977 ZW

Rechters: A.T. de Kwaasteniet

Advocaten: J. Singh en W. de Rooy-Bal

RECHTSPRAAK

***Socialezekerheidsrecht. Geen recht meer op een ZW-uitkering.
Zorgvuldig medisch onderzoek. Geschikt voor laatst verrichte arbeid in
de functie van accountmanager.***

Appellante heeft zich op 10 maart 2016 ziek gemeld met klachten veroorzaakt door een whiplash na een auto-ongeluk op 23 mei 2011. Appellante ontving een uitkering op grond van de Werkloosheidswet. Op 29 juli 2016 heeft appellante het spreekuur bezocht van een verzekeringsarts. Deze arts heeft appellante per 1 augustus 2016 geschikt geacht voor de laatst verrichte arbeid in de functie van accountmanager. Vervolgens heeft het UWV bij besluit van 29 juli 2016 vastgesteld dat appellante per 1 augustus 2016 (datum in geding) geen recht meer heeft op ziekengeld op grond van de Ziektewet (ZW). Zorgvuldig medisch onderzoek. Geen reden om aan te nemen dat appellante belemmeringen heeft ondervonden bij de onderbouwing van haar standpunt dat het UWV haar beperkingen heeft onderschat. De Raad is, met de rechtbank en het UWV, van mening dat er geen objectivering van de klachten is te vinden in de medische stukken. Appellante is per 1 augustus 2016 terecht hersteld verklaard. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:498

Zaaknummer: 17/2382 ZW

Rechters: R.E. Bakker

Advocaten: S. Gomes Espinosa en L. den Hartog

RECHTSPRAAK

Socialezekerheidsrecht. Geen ZW-uitkering. Geen onrechtmatig handelen UWV en geen strijd met artikel 6 EVRM in hoger beroep. Procesverloop in hoger beroep zou in strijd zijn met artikel 6 EVRM. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak en kent geen immateriële schadevergoeding toe.

Het betoog van appellant komt er in de kern op neer dat het UWV onjuist zou hebben gehandeld door gegevens over zijn ziekteverleden aan zijn voormalig werkgever te verstrekken. Echter, niet is gebleken dat het UWV, voor zover het in bezwaar en in beroep ging om stukken die medische gegevens bevatten, anders heeft gehandeld dan in paragraaf 2 van de derde afdeling van de Ziektewet is voorgeschreven. Geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de rechtbank een onjuiste uitspraak heeft gedaan op het beroep van appellant tegen het bestreden besluit. Procesbelang. Beroep op artikel 6 EVRM slaagt niet. Wrakingsuitspraak. Verzoek om immateriële schade afgewezen, omdat geen onrechtmatig handelen van het UWV is vastgesteld en omdat de bestuursrechter niet bevoegd is om de Staat te verplichten tot het betalen van een schadevergoeding. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak en kent geen schadevergoeding toe.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-02-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:489

Zaaknummer: 16/538 ZW

Rechters: M. Greebe

Advocaten: P.C.P. Veldman en M.J.H.H. Fuchs

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Medische aansprakelijkheid. Zorgplicht van kliniek hield in het aanschrijven van patiënten bij wie PIP-implantaten waren geplaatst, op het adres en onder de naam die de patiënt had verstrekt. Niet vereist dat dit bij aangetekende brief (met bericht van ontvangst) zou gebeuren. Vervolg op PS 2019-0550.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:5130

Zaaknummer: 200.205.302/01

Rechters: A.W.H. Vink, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten en J.M. de Jongh

Advocaten: R.M.W.H. Bedaux en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Niet-objectiveerbaar letsel. Bezwaar tegen uitgangspunt hof vaststellen letsel; niet uitgegaan van criterium Zwolsche Algemene/De Greef? Hof herformuleert vragen aan deskundige.

Niet-objectiveerbaar letsel. Bezwaar tegen uitgangspunt hof vaststellen letsel; niet uitgegaan van criterium Zwolsche Algemene/De Greef? Dat de verzekeringsgeneeskundige de vrijheid moet hebben om aan te kunnen geven dat ondanks dat er sprake is van ongevalsgerelateerde klachten, aan die klachten geen beperkingen zijn toe te rekenen, zoals ASR betoogt, is op zichzelf juist, maar het hof ziet niet in dat de vaststelling door het hof van de ongevalsgerelateerde klachten de verzekeringsgeneeskundige beperkt in de uitvoering van zijn taak om beperkingen vast te stellen die het gevolg zijn van de ongevalsgerelateerde klachten. Wel ziet het hof in de bezwaren van ASR aanleiding de vraag anders te formuleren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8580

Zaaknummer: 200.176.110

Rechters: C.G. ter Veer, A.E.B. ter Heide en S.C.P. Giesen

Advocaten: W.A.M. Rupert en J.V. van Ophem

ANNOTATIE

Als een deelgeschil volstrekt onnodig en ten onrechte wordt ingediend, blijft een kostenbegroting achterwege. Onder welke omstandigheden kan van het volstrekt onnodig en ten onrechte indienen van een deelgeschil sprake zijn?

J.G. Keizer

Een benadeelde verzoekt in deelgeschil voor recht te verklaren dat de huisartsenpraktijk vanwege onvoldoende zorgvuldig onderzoek aansprakelijk is voor door haar geleden schade. Zij baseert haar vordering op een advies van haar medisch adviseur, waarvan de conclusies door de huisartsenpraktijk worden betwist. Ondanks een voorstel van de huisartsenpraktijk wordt niet eerst een deskundigenadvies ingewonnen over de vraag wat onder de gegeven omstandigheden van redelijk handelend huisartsen verwacht had mogen worden. De rechter kan daarom niet op het verzochte geschil beslissen en oordeelt dat die beslissing zo voorzienbaar was, dat kostenbegroting achterwege blijft, omdat het deelgeschil aldus volstrekt onnodig en ten onrechte aanhangig is gemaakt.

In deze procedure stelt de benadeelde zich op het standpunt dat zij als gevolg van medisch verwijtbaar handelen schade heeft geleden. Zij verwijt haar huisartsen dat zij ten onrechte geen mammografie hebben laten uitvoeren, terwijl zij haar artsen regelmatig had geconsulteerd in verband met enkele knobbeltjes onder haar oksel. Door het uitblijven van dit onderzoek, althans het uitblijven van een doorverwijzing voor adequaat onderzoek, is de diagnose borstkanker volgens benadeelde minimaal één jaar laat gesteld, als gevolg waarvan zij een uitgebreide en schadelijke chemokuur heeft moeten ondergaan, die bij tijdige diagnose niet nodig zou zijn geweest.

De benadeelde stelt de huisartsenpraktijk hiervoor aansprakelijk, waarna de aansprakelijkheidsverzekeraar de aansprakelijkheid afwijst. De advocaat van benadeelde wint hierop advies in bij een medisch adviseur, die toelicht waarom zijns inziens sprake is van verwijtbaar handelen. De medisch adviseur adviseert de advocaat om met de aansprakelijkheidsverzekeraar van de huisarts te overleggen over het inschakelen van een onafhankelijke deskundige op het gebied van de huisartsgeneeskunde. Kennelijk stuurt de

advocaat dit advies niet door aan de aansprakelijkheidsverzekeraar. Wel kondigt de advocaat aan een deelgeschilprocedure te gaan starten over de aansprakelijkheid. De aansprakelijkheidsverzekeraar stelt daarop voor om in dialoog te blijven en, indien sprake blijft van verschil van inzicht op medisch gebied, gezamenlijk een deskundige te raadplegen. De advocaat vraagt de verzekeraar vervolgens opnieuw aansprakelijkheid te erkennen, waarna de verzekeraar weer voorstelt een onafhankelijke deskundige te raadplegen, waarbij de verzekeraar (conform aanbeveling 18 van de Gedragscode Openheid medische incidenten (GOMA)) aanbiedt de helft van de kosten van het deskundigenonderzoek te vergoeden, waarbij de andere helft dan vergoed wordt, als aan de hand van het deskundigenonderzoek alsnog aansprakelijkheid wordt erkend. De advocaat van de benadeelde reageert niet meer op dit voorstel, en start een deelgeschil, waarin onder andere wordt verzocht voor recht te verklaren dat de huisarts jegens de benadeelde toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de (geneeskundige) behandelovereenkomst.

In haar oordeel toont de Rechtbank Amsterdam begrip voor het standpunt van de benadeelde, door te overwegen dat zij begrijpt dat verzoekster het gevoel heeft dat haar huisartsen een diagnose hebben gemist, 'nu verzoekster zich meermaals met knobbels in de linker oksel tot hen heeft gewend en hetgeen zij vreesde – borstkanker – ook daadwerkelijk bij haar werd geconstateerd'. De rechtbank overweegt evenwel dat zonder deskundigenonderzoek waarin wordt onderzocht wat onder de gegeven omstandigheden van een redelijk handelende huisarts kan worden verwacht, geen oordeel kan worden gegeven over de aansprakelijkheid. Daar waar de rechtbank voor het standpunt van de benadeelde aldus begrip toont, blijkt uit het oordeel over de verzochte kostenveroordeling dat de rechtbank minder begrip kan opbrengen voor de gekozen wijze van procederen. De rechtbank overweegt dat de deelgeschilprocedure volstrekt onnodig en ten onrechte is ingesteld, omdat voorzienbaar was dat voor een rechterlijk oordeel over de aansprakelijkheidsvraag nader deskundigenonderzoek aangewezen was, omdat de aansprakelijkheidsverzekeraar de aansprakelijkheid gemotiveerd had afgewezen, en nota bene ook de eigen medisch adviseur had geadviseerd om in overleg met de verzekeraar een deskundige op het gebied van de huisartsgeneeskunde te raadplegen.

De deelgeschilprocedure is bedoeld om via een relatief snelle procesgang vastgelopen buitengerechtelijke onderhandelingen vlot te trekken. Partijen moeten zo snel mogelijk duidelijkheid krijgen over een tussen hen gerezen geschil. Die snelle duidelijkheid kan alleen worden verkregen als de rechter ook daadwerkelijk over voldoende stukken beschikt om een oordeel te kunnen vellen. Uitvoerige bewijslevering, bijvoorbeeld in de vorm van deskundigenonderzoek, verhoudt zich dus niet tot de doelstelling van de deelgeschilprocedure (*Kamerstukken II 2007/08, 31518, 3, p. 7*). Om onder andere de financiële drempel voor de benadeelde om een deelgeschilprocedure te kunnen instellen te verlagen, en omdat de

deelgeschilprocedure verbonden is met een afwikkeling buiten rechte, komen de (redelijke) proceskosten daarvan volledig voor vergoeding in aanmerking, zelfs als het verzoek inhoudelijk wordt afgewezen (*Kamerstukken II* 2007/08, 31518, 3, p. 4, 12 en 18). Begroting van de kosten blijft echter achterwege als het deelgeschil volstrekt onnodig of ten onrechte is ingesteld (*Kamerstukken II* 2007/08, 31518, 3, p. 12). Daarvan zal onder andere sprake zijn bij oneigenlijk gebruik van de procedure, wat zich met name zal voordoen als de deelgeschilprocedure wordt gebruikt als verkapte bodemprocedure (zie o.a. Rb. Limburg 30 maart 2018, ECLI:NL:RBLIM:2018:3265, PS 2018-0296), en als een beslissing op het verzoek zodanig voor de hand lag, dat verzoeker van het indienen van de procedure had moeten afzien. Dat laatste zal zich met name voordoen in situaties als de onderhavige, waar voor de benadeelde partij – gelet op de doelstelling van de deelgeschilprocedure - voorzienbaar moet zijn geweest dat een rechterlijk oordeel op het verzochte zonder nadere bewijslevering, in het bijzonder in de vorm van een rapportage van een onafhankelijke deskundige, niet te geven is. Zo overwoog de Rechtbank Rotterdam in haar beschikking van 27 november 2018 (ECLI:NL:RBROT:2018:9711, PS 2019-0015):

‘Het vergaren van aanvullende informatie of een onderzoek door een deskundige kost echter tijd en geld. Een deelgeschil leent zich daar niet voor. Een deelgeschil is immers bedoeld als middel om op korte termijn over een bepaalde kwestie een knoop door te hakken waarna partijen in de gelegenheid zijn hun onderhandelingen over een vaststellingsovereenkomst te hervatten.(...) De gemachtigde van [verzoeker] moet ervan op de hoogte zijn dat een geschil zich alleen voor behandeling in een deelgeschilprocedure leent als dit geschil door de rechter op korte termijn, zonder dat dit veel tijd en geld hoeft te kosten, beslecht kan worden.’

Een gelijklopend oordeel is onder andere te vinden in de uitspraken van de Rechtbank Midden-Nederland van 25 april 2018 (ECLI:NL:RBMNE:2018:1838, PS 2018-0394), de Rechtbank Oost-Brabant van 8 september 2017 (ECLI:NL:RBOBR:2017:4869, PS 2017-0736), de Rechtbank Den Haag van 10 december 2013 (ECLI:NL:RBDHA:2013:18947) en de Rechtbank Gelderland van 28 oktober 2013 (ECLI:NL:RBGEL:2013:6453). Ik merk daarbij ter nuancering wel op dat het enkele feit dat een verzoek tot beslissing in een deelgeschil wordt afgewezen omdat volgens de rechter nog aanvullende bewijslevering nodig is, nog niet betekent dat een kostenbegroting per definitie achterwege blijft. Niet voor niets is daarvoor nodig dat het geschil *volstrekt* onnodig of ten onrechte is ingediend. Mede in het licht van de zojuist genoemde rechtspraak zal dus wel vastgesteld moeten worden dat de benadeelde ook had moeten voorzien dat nadere bewijslevering nodig was, en dat desondanks – en tegen beter weten in – een deelgeschil aanhangig is gemaakt. Het kan natuurlijk ook voorkomen dat een partij op verdedigbare gronden meent al voldoende bewijs te hebben geleverd, terwijl de rechter daarover toch anders denkt. In dergelijke situaties kan niet (in ieder geval niet zonder

meer) geconcludeerd worden dat het verzoek volstrekt onnodig of ten onrechte is ingediend. De verzoekende partij doet er in dergelijke situaties wel verstandig aan in het verzoek toe te lichten dat het geschil tussen partijen mede ziet op de vraag of al voldoende bewijs voorhanden is of niet.

Voor aansprakelijkheid van een aangesproken arts moet worden beoordeeld of de arts onder de gegeven omstandigheden heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot verwacht mocht worden (HR 9 november 1990, *NJ* 1991/26) en of hij aldus volgens de professionele standaard heeft gehandeld. Voor beantwoording van deze vraag moet dus eerst duidelijk zijn wat die professionele standaard inhoudt, en daarvoor is deskundige voorlichting door een arts onontbeerlijk. Het hier besproken oordeel van de Rechtbank Amsterdam dat een dergelijke medische onderbouwing voor de aansprakelijkheid in casu ontbreekt is niet geheel juist. De aansprakelijkheid werd immers wel gebaseerd op een advies van de medisch adviseur, maar diens visie werd door de aansprakelijkheidsverzekeraar gemotiveerd betwist. Hoewel de beoordeling van een medisch deskundigenbericht, ook als dat een partijrapport betreft, aan de rechter is voorbehouden (HR 9 december 2012, *ECLI:NL:HR:2012:BT2921*), heeft een medisch (partij)advies een lagere bewijsrechtelijke status dan een advies van een in gezamenlijk overleg ingeschakelde onafhankelijke deskundige (aldus A-G Langemeijer in diens conclusie voor het arrest van de Hoge Raad van 16 januari 1998, *VR* 1998/119). De verzekeraar van de huisartsenpraktijk had al gemotiveerd laten weten waarom zij zich niet kon vinden in de gestelde verwijten, en mede daarom voorgesteld om een onafhankelijke deskundige te raadplegen. Omdat nota bene ook de eigen medisch adviseur van de benadeelde had geadviseerd om een onafhankelijke deskundige te raadplegen, had voor de benadeelde zonder meer voorzienbaar moeten zijn dat nader deskundigenbewijs noodzakelijk was om te kunnen vaststellen of de huisartsenpraktijk aansprakelijk had gehandeld, en dat het daarom niet zinvol was om al een deelgeschilprocedure aanhangig te maken. Het is daarom mede in het licht van de zojuist genoemde rechtspraak en wetsgeschiedenis niet meer dan terecht dat de deelgeschilrechter niet tot begroting van de kosten van de procedure is overgegaan. Het (tegen)verzoek van de huisartsen om de benadeelde te veroordelen in haar proceskosten wijst de rechtbank af. Hoewel veel valt aan te merken op de wijze waarop door en/of namens de benadeelde is geprocedeerd, is ook dit oordeel overeenkomstig de wetsgeschiedenis. Artikel 289 Rv, dat voor bodemprocedures regelt dat de verliezende partij wordt veroordeeld in de (forfaitair bepaalde) proceskosten van de winnende partij, is ingevolge artikel 1019aa lid 3 Rv namelijk niet van toepassing op deelgeschilprocedures. Dit houdt verband met het uitgangspunt dat de deelgeschilprocedure nauw verbonden is met de buitengerechtelijke onderhandelingsfase, en in die fase de kosten van de verweer van de aansprakelijke partij ook nimmer voor vergoeding in aanmerking komen (*Kamerstukken II* 2007/08, 31518, 3, p. 12 en 19). De kosten van de

verwerende partij kunnen in een deelgeschilprocedure slechts dan voor vergoeding in aanmerking komen, indien sprake is van onrechtmatig procederen, maar daarvan zal slechts zeer zelden in uitzonderingssituaties sprake kunnen zijn. Ondoordacht procederen is nog niet hetzelfde als onrechtmatig procederen (HR 27 juni 1997, *NJ* 1997/65 en HR 6 april 2012, *NJ* 2012/232).

Onder r.o. 4.7 overweegt de Rechtbank Amsterdam in haar oordeel over de kostenbegroting nog dat het oordeel anders had kunnen luiden indien de aansprakelijke partij onvoldoende voortvarend medewerking zou hebben verleend aan het oplossen van het geschil, maar daarvan was in casu geen sprake. De verzekeraar had immers zelf voorgesteld om in overleg een deskundige te raadplegen. Bij onvoldoende medewerking verlenen aan het oplossen van het geschil zou met het aanhangig maken van een deelgeschil volgens de Rechtbank Amsterdam een duw in de goede richting kunnen worden gegeven. Mijns inziens blijft ook dan evident dat voor een beslissing op de aansprakelijkheidsvraag een deskundigenonderzoek noodzakelijk zou zijn geweest, en voor het verkrijgen van zo'n noodzakelijk deskundigenonderzoek bestaat reeds een effectief procesinstrument, namelijk de verzoekschriftprocedure strekkende tot het gelasten van voorlopig deskundigenonderzoek (art. 202 Rv). De wetgever heeft uitdrukkelijk overwogen dat de deelgeschilprocedure in het leven is geroepen als aanvulling op (en dus niet in de plaats treedt van) reeds bestaande procesrechtelijke instrumenten, zoals het voorlopig deskundigenbericht (*Kamerstukken II* 2007/08, 31518, 3, p. 3). Hoewel de wetgever in de parlementaire geschiedenis wel openingen leek te bieden om medewerking aan deskundigenonderzoek ook in een deelgeschil aan de orde te stellen (bijv. *Kamerstukken II* 2007/08, 31518, 3 p. 16: 'Voorts kan aan de orde komen de vraag of naast de reeds door partijen geraadpleegde deskundigen nog andere deskundigen door hen geraadpleegd dienen te worden'), is in de rechtspraak inmiddels wel een zekere lijn zichtbaar dat de deelgeschilprocedure niet kan worden aangewend om een benoeming van en/of rapportage door een deskundige af te dwingen. In die situaties blijft een kostenbegroting ook vaak achterwege (zie o.a. Rb. Rotterdam 27 november 2018, ECLI:NL:RBROT:2018:9711, PS 2019-0015; Rb. Midden-Nederland 25 april 2018, ECLI:NL:RBMNE:2018:1838, PS 2018-0394; Rb. Midden-Nederland 5 juni 2015, ECLI:NL:RBMNE:2015:4696 (r.o. 4.5) en Rb. Den Haag 24 mei 2013, ECLI:NL:RBDHA:2013:CA2468). Als dus voorzienbaar is dat voor een inhoudelijk oordeel deskundigenonderzoek noodzakelijk is, dan zal eerst moeten worden ingezet op de totstandkoming van dergelijk onderzoek, bij voorkeur in minnelijk overleg (indachtig gedragsregel 6 Gedragscode Behandeling Letselschade (GBL) en/of gedragsregel 18 GOMA). Wil de andere partij aan dergelijk onderzoek niet minnelijk meewerken, dan is aldus de voorlopig deskundigenprocedure van artikel 202 Rv de aangewezen processuele weg om dergelijk onderzoek af te dwingen.

RECHTSPRAAK

Verzekeringskwestie naar aanleiding van auto-ongeval. In deze procedure vordert geïntimeerde vergoeding voor schade (inkomens- en pensioenschade, smartengeld en diverse kosten) die het gevolg is van tien jaar durende arbeidsongeschiktheid en mindere zelfredzaamheid. Net als de rechtbank is het hof van oordeel dat in het dossier voldoende objectieve aanknopingspunten kunnen worden gevonden om aan te nemen dat bij geïntimeerde sprake is van werkelijk bestaande klachten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:1627

Zaaknummer: 200.176.110

Rechters: C.G. ter Veer, A.E.B. ter Heide en S.C.P. Giesen

Advocaten: W.A.M. Rupert en J.V. van Ophem

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2311

Zaaknummer: 7519005 \ EJ VERZ 19-70

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2317

Zaaknummer: 7519023 EJ VERZ 19-72

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2314

Zaaknummer: 7518986 EJ VERZ 19-68

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 425.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Arbeidsrecht. Gezagvoerder verzoekt om ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst met Ryanair en om een billijke vergoeding van € 50.000 wegens immateriële schade. Aan het verzoek om bij de billijke vergoeding ook een immateriële component mee te wegen, legt hij het volgende ten grondslag. Ryanair zou hebben hem hebben bedreigd met ontslag als hij mee zou doen aan een collectieve actie, vervolgens daadwerkelijk een ontslagverzoek hebben ingediend bij het UWV (afgewezen), en Ryanair zou op ongepaste wijze naar persoonlijke informatie hebben gevraagd onder dreiging van disciplinaire maatregelen als de verzochte informatie niet zou worden verstrekt. De kantonrechter oordeelt dat Ryanair een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De billijke vergoeding wordt vastgesteld op € 425.000. De kantonrechter heeft de wijze waarop de gezagvoerder (en zijn collega's) door Ryanair zijn bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2313

Zaaknummer: 7516926 EJ VERZ 19-66

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Ex-werknemer vordert € 820.464 billijke vergoeding van werkgever wegens zijn burn-out, die volgens de ex-werknemer is veroorzaakt door omstandigheden op het werk. Volgens de kantonrechter heeft de verzoeker zijn stellingen niet voldoende aannemelijk gemaakt.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2019:1390

Zaaknummer: 7549162 EJ VERZ 19-46

Rechters: K.J. Haarhuis

Advocaten: L.S. van Dis en S.I. Witkamp

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2315

Zaaknummer: 7518991 EJ VERZ 19-69

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2312

Zaaknummer: 7516896 EJ VERZ 19-65

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 350.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2316

Zaaknummer: 7519017 EJ VERZ 19-71

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Aan gezagvoerder van Ryanair wordt € 400.000 billijke vergoeding toegekend, de wijze waarop de gezagvoerder door Ryanair is bejegend en de effecten daarvan in immateriële zin heeft de kantonrechter verdisconteerd in de toegekende billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:2318

Zaaknummer: 7519037 EJ VERZ 19-73

Rechters: G.J. Roeterdink

Advocaten: A. Stege en L.B. de Graaf

Wetsartikelen: 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Verzoeker is in de metro mishandeld. Vier jongens waren betrokken bij de mishandeling, een van de jongens heeft verzoeker op het hoofd geslagen met een hamer. Het verzoek om een weigerachtige getuige (een van de betrokken jongens) te gijzelen wordt afgewezen wegens onvoldoende zwaarwegend belang.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:2516

Zaaknummer: EA 18-914

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: M.P. de Klerk

Wetsartikelen: 173 Rv

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Billijke vergoeding van € 50.000 voor werknemer van Oger Fashion die tot tweemaal toe ten onrechte op staande voet ontslagen is. Er is sprake van immateriële schade bij de werknemer in de zin van aantasting in eer en goede naam.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:2533

Zaaknummer: 7257793 EA VERZ 18-804

Rechters: E.J. van der Molen

Advocaten: S. Yan en P.R. Hendriks

Wetsartikelen: 7:671b BW